

עים שלו כי חל ההזדמנות ההיסטורית ש' קרתה לו להנציח את עצמו כעושה השלום, וטס במו ידיו ופיו את תדמיתו החדשה. אלא שהאשמות שניסו להדביק ו לא היו מדוייקות. כגון, שהוא איש אמת וישר כאופיו, לא ניסה לרמות את האמריקאים. הוא רי' מה רק את עצמו. הוא מאמין כי גנות ככל מה שהוא אומר, כולל ותרשמויותיו ופרשנויותיו לדברי קארטר וסאדאת שנאמרו לו בשיי וות ארבעה עיניים עימם.

מה שקרה לבגין הוא שהוא בנה לעצמו מונח מציאות פוליטית מסולפת והתפתה האמין בה. הוא מאמין באמונה שלמה הנשיא קארטר, כמו ראשי-ממשלה אחרים בפניהם הציג את תוכנית-השלום שלו, ומנם סמכו ידיהם עליה ונתנו לו את ירכתם להגשמתה.

הוא משוכנע בכל ליבו שהוא הבהיר קארטר כי למרות חילוקי-הדעות ביניהם שאלת היישובים במיתחת-רפיח וההתנחלות ביהודה, אין זה מונע ממנו להמשיך להחזיק בדעתו — וכי קארטר אומנם שלים עם כך.

בגין נמצא במצבו של אדם, הי' זרוי בעולם של הזיות בהשפעת זמים והמאמין כי עולם האשליות יו הוא הי הוא עולם המציאות.

קרוב לוודאי כי מה שגרם לכך הוא צב האופוריה האופף את בגין מאז צלחתו המסחררת בבחירות. תרמה לכך א במעט גם קבלת-הפנים הגלגלת שנע' כה לו בעת ביקורו הממלכתי הראשון ארצות-הברית ביולי 77, בעת שהצליח הקסים את כל שומעיו ולכבוש את לב קהל האמריקאי שלא הכירו עד אז.

אז נולדה האגדה בדבר הכימה המפורר מת. שנוצרה בינו לבין הנשיא קארטר. גיין עצמו טיפח את האגדה הזאת, כשם ניסה לטפח את האגדה בדבר הכימה שנוצרה בינו לבין הנשיא סאדאת בפניו יתם הראשונה בירושלים. את גילויי הי יבה והידידות שהפגינו כלפיו, תוך ניסיון רור לקנות את ליבו, פירש בגין כוויחור ל אינטרסים ושקולים מדיניים.

ביטויי חיבה ונימוס מופלגים, שהם חלק בלתי נפרד מאורח החיים האמריקאי, המוענקים ברוב זכיה ותוך הגומה והפרזה לכך צורח רשמי, התפרשו על ידו כי נמיכה מדיניות.

שבו במעמד החדש שהצליח לרכוש עצמו תוך זמן קצר יחסית, כתביכם של מצערי-התיקשות הבינלאומיים וכאנפך ריכל, שהעולם התמוגג לגלות כי אינו נורא כפי שהצטייר מלכתחילה, פירש גיין התפעלות זו כהסכמה לתוכניותיו מדיניות.

המציאות, כפי שהתבהרה סופית בשבוע האחרון, היתה צריכה לטפוח על פניו. ולא שבגין המשיך בעקביות ובהתמדה לטוב להכיר בקיומה של מציאות מדינית חרת, מלבד זו הדימונית שהוא חי בה.

סם הרימום הוכסק

ראה כי גם קארטר ואנשיו הבחינו שבגין נמצא בטריפ מתמשך, המונע זמנו להכיר בהוויה המציאותית.

כדי להוציא מסומם מהטריפ שלו, לשחר ירו מעולם ההזיות והאשליות בו הוא נתון להחזירו לקרקע המציאות, יש צורך לנתק אותו מאספקת הסם שלו. זה בדיוק מה שעושה עתה ממשלת ארצות-הברית בהצ' ירותיה והתבטאויותיה.

במקום החיבוקים הידידותיים באים עתה האגרופים בפרצות, נוך תקווה שהם יגרמו להתפכחות ויבחרו לפדמי שהזוה עדיין כי גייע קק הטרפ.

הסכנה במקרה כזה היא תמיד שתגובתו של המתמכר-להזיה תהיה תוקפנית. גם גיין עלול להגיב על הפסקת אספקת הריי גום האמריקאי בהקשחת העמדות המדיי יות של ממשלתו ובהעלאת תביעות חד- שות, קיצוניות עוד יותר.

גובלת הסמינים מעידים שזו היא אומנם נגובתו. במקום דרדת מהמניגד הדימויני הגבוה אליו טיפס כמחזק הטרפ שלו, הוא עולד עוד להסתכן לקפוי. קפיצה זו עוויה להיות קפאלטה-מורטאלה" (קפיצת-היות זמות), שבמקרה זה תהיה קפיצת התאבדות. לא רק שלו.

„אתם השימחה היחידה שעוד נותרה במדינה“,

אמרה אלמונית לראלף קליין, מאמן הכדורסל של

מכבי ת"א שהארץ כולה עקבה השבוע אחר מישחקה

כדורסל

בדרכה להגן על תוארה כאלופת אירופה בכדורסל? האם יצליחו המכבים לנצח את האיטלקים בהפרש של 14 נקודות לפחות, כדי למחוק את יתרון 13 הנקודות שהשיגו האיטלקים בהתמודדות הראשונה בין שתי הקבוצות?

השבוע, ערב המישחק עם מוביליגריגי, שעל פי כל התח' יזות יזכה בצפיית-שיא בטלוויזיה, נדמה היה שהתשובות לכל השאלות המעיקות נמצאות בפיו של ראלף קליין, 46, מורה לתר' בות-הגוף במכון וינגייט, נשוי ואב לשלושה, המוח המתכנן, המנוע המפעיל והמנצח על תיזמורת הכדורסל של מכבי. על כמה משאלות אלה השיב ראלף קליין בראיון מיוחד לעולם הזה.

משא האחריות הכבד ביותר במדינה היה מונח השבוע על כתפיו של ראלף קליין, מאמן קבוצת הכדורסל של מכבי תל- אביב. סכנת פיצוץ ריחפה על שיחות-השלום עם מצריים, הקרע המדיני בין ממשלות ישראל וארצות-הברית הלך והעמיק, והמשק ניצב על סף משבר. אבל בעיני מאות אלפים מאזרחי ישראל, שנצמדו אל מסכי הטלוויזיה, כדי לעקוב אחרי מישחקה של מכבי במיסגרת מישחקי גביע אירופה לאלופות, נראו מישחקים אלה גורליים יותר. לגביהם היה השבוע, שבין ניצחונה של מכבי על אלופת יוגוסלביה, קבוצת יוגוסלטיקה בלגראד (94:74), לבין מישחקה עם אלופת איטליה מוביליגריגי וארזה, שבוע של מתח, ציפיה וחרדה. האם תצליח מכבי להתגבר על המיכשול האיטלקי,

לא ידוע לי שאיוושהי קבוצת כדורסל נעזרת בפסיכולוג. אבל במכון וינגייט, שם אני עובד, יש מורים לפסיכולוגיה. למדתי מהם ונעזרתי בהם הרבה בגישה לקבוצה. אבל לכל מאמן יש את החוש הזה.

מה זה להיות היום מאמן של קבוצה כמו מכבי תל-אביב? המאמן, לגבי השחקן צריך להיות האיש שמכוון אותו במיגרש. הצלחה של מאמן נמדדת בזה אם הוא מצליח להביא את השחקנים לידי כך שיאמינו בכושר וב יכולת המנהיגות שלו. אני משתדל שה- שחקנים שלי יאמינו ביכולת שלי להניי היגם, ואני מצידי מאמין בהם בכל מאה האחוזים. שהם מסוגלים לעשות את הטוב ביותר. לא תמיד זה מצליח — אבל יש לי אמונה בהם.

אבל עכשיו זה הרבה יותר מזה. קיים העניין של ההזדהות הכללית של המדינה איתך, וזה יושב כל הזמן במוח שלי ושל השחקנים. בגלל כל אלה שותלים בנו תיקנות כה גדולות, אנחנו מרגישים חוב מוסרי לנסות לעשות את המכסימום כדי לא לאכזב אותם. זו הסיבה גם שכאשר אנחנו מפסידים הצער והרוגו כה גדולים, כאילו הפסדנו משהו שהוא יותר ממישחק ספורטאי. יש לנו הרגשה שאנחנו מייצגים אשים שאנחנו לא מכירים בכלל ושלא התעסקו מעולם בספורט. הנה, ביום השישי האחרון הלכתי למכולת ופגשתי שם אשה

בישראל, וזאת הרגשה מאוד לא נעימה. אחרי שחזרנו — כמו שזה מכונה עתה: מהכפור — כולם מיהרו לקבור אותנו. הביקורת גרמה לתיסכול של השחקנים. זו הסיבה שבמישחקים הבאים שיחקנו חלש, פשוט בגלל חוסר-ביטחון. עכשיו, כל מישי- חק הוא בעצם מישחק גורלי. ככל שמת קרבים לסוף המירוץ הגורלי, הוא הופך להיות גורלי יותר. מירווח האפשרויות נסגר. כך שכיום נותרו לנו בעצם שני מישחקים „גורליים“: השבוע, נגד האי- טלקים, וזה נגד קבוצת וילרבאן בצרפת. אבל גם אם נעבור את שניהם, יהיה שוב מישחק „גורלי“ נגד השוודים ביד-אליהו. מכאן שעלינו להתייחס לכל מישחק כאל מישחק גורלי. מהבחינה הפסיכולוגית אני מכין את הקבוצה לכל מישחק כאל מישחק קובע.

איך נעשית ההכנה הפסיכוי- לוגית לקראת המישחק? יש לנו שיחה לפני כל אימון שאנחנו עורכים. אני משוחח עם השחקנים. מסוכן מאוד להגיד לקבוצה: 'תראו רבותי, הי מישחק הזה עבורכם הוא בבחינת טו בי אור נוט טו בי (להיות או לא להיות)'. תמיד צריך להשאיר פתח לכל מצב שי- ייווצר, אפילו אם מפסידים. אסור לשים את כל הקלפים על המישחק אחד. מה שאני עושה בשיחת ההכנה הזאת הוא להכין את השחקנים למישחק מבחינה נפי- שית, לעורר אצלם את המוטיבאציה לתת את הכל במישחק. אני לא נעזר לצורך זה בפסיכולוגים.

איך מרגיש אדם שעיני המדינה נשואות אליו, כאילו היה גורלה מונח בשבוע זה בידיו? כל העניין הזה, של מישחקי גביע אירופה בכדורסל, זו אחריות רצינית. והי סיבה פשוטה: כל מישחק של מכבי תל- אביב במיסגרת זו הפך להיות — בצדק או שלא בצדק — למשימה לאומית. כל השנים היינו, כמו שמקובל בספורט, קבורי צה שיש לה אחרים, הרצה, טוב או רע, לקראת תואר מסויים. מה שקרה אצלנו הוא, שהוטלה עלינו האחריות כאילו אנחנו נציגי האומה כולה.

בסך הכל זוהי תופעה שאינה קיימת לגבי אף אחת מהקבוצות האחרות המשי- חקות נגדנו במסגרת זו. קבוצה כמו יוגוסלטיקה מייצגת בסך הכל את קהל האוהדים שלה. וקבוצה כמו מוביליגריגי וארזה מייצגת, אולי, 20 אלף איש. שהם חלק מאוהדי הכדורסל בווארזה. לא קורה שמישהו כולה מזהה עם הקבוצה. אנחנו הפכנו לנכס לאומי. זה מחייב את השחקנים ואותי להתייחס בקנה-מידה הרבה יותר רציני למישחקים האלה. מצד אחד זה נתן הרגשה טובה, ומצד שני קיימת הרגשה של אחריות כבדה. אחרי שהפסדנו השנה במשחק הי ראשון ביוגוסלביה, זו היתה תחושה של תבוסה לאומית. בחיים שלי כבר הפסדתי הרבה, כשחקן וכמאמן. אבל הרגשה כזאת, כמו אחרי ההפסד הזה, אני לא זוכר. כולנו, השחקנים והנהלה, הרגשנו שאיכ- ובנו לא רק את עצמנו אלא את כל העם